

Нагнав турок мужика,
Хоче його взяти;
Біда тільки: нема чим
Рук йому зв'язати.

Ото й кличе він його:
«А ходи-но!» — каже,
А той собі на умі:
«Знаю тебе, враже».

Та пригнувся у траві,
В небо поглядає:
«Боюсь, — каже, — о, боюсь!
Бо шуляк літає!»

«Та не бійся, — каже той, —
Надери лиш лика,
То ми того шульгара
Зв'яжемо до лиха!»

А той усе на умі
Свою думку має.
«Боюсь, — каже, — пане мій!
Бо шуляк літає!» !

«То я, — каже, — піду сам
Та надеру лика!»
Злазить живо із коня
Та й іде до лиха.

Тоді мужик із трави
Піднявся поволі,

Скочив раптом на коня
Та й шмалить по полі.

«Шульгар! шульгар! Стережись! »
По лісі загуло.
«Матері твоїй шульгар!» —
З поля відвійнуло.